

Ko Pauk (Mdy)

မလွမ်းစကောင်း
လွမ်းစကောင်း

အခန်း(၁)

(မွေးဇာတိ၊ ကျုံးနဲ့ နန်းတော်)

ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ငါးဆယ်လောက်က ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော့်ကို မန္တလေး မြို့၊ လမ်း၈၀ အနောက်ကျုံးလမ်း ၁၆လမ်း အခု ရွှေဘဲစားတော်ဆက် ဖွင့်ထားတာရဲ့ အနောက်ဘက် ငါးအိမ်ကျော်လောက်မှာ ဇူလိုင်လထဲက လကွယ်ရက် တစ်ရက်ရဲ့ မိုးတွေသဲနေတဲ့ ညနေစောင်းမှာ မွေးဖွားခဲ့ပါသတဲ့ ။

ကျွန်တော်တို့ အမေဘက်က ဘိုးဘိုးတို့ ရဲ့ အိမ်မှာ ပေါ့၊ အရပ်ကတော့ ပြည်လုံးချမ်းသာ ရပ်ကွက်ကြီး၊ ဝင်းကတော့ ထီးရိုးဝင်းပေါ့။ ကျွန်တော်မွေးတဲ့ အိမ်ရဲ့ တောင်ဘက်က ဝင်းကိုတော့ကသဲဝင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့် အထင်တော့ အမေတို့ နေတဲ့ ရပ်ကွက်က ယိုးဒယားတို့က သဲလူမျိုးတို့ နဲ့ သွေးမကင်းဘူး ထင်ပါတယ်။

ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က အခုလမ်း၃၀ (၈၂×၈၃) ကြားမှာ ရှိတဲ့ ရာမနတ်စင်ရှိတဲ့ ဝင်းထဲကို ခဏခဏသွားပြီးကန့်တော့ရတာရယ်၊ အစိမ်းရောင် မဝတ်ရဘူးလို့ အမေက မှာ တာကိုရယ် ဆက်စပ်တွေးမိလို့ ပါ။

နောက် ကျွန်တော်မွေးတဲ့ 16လမ်းဘက်က ဘုရားပွဲတွေ ဆွမ်းကျွေး
တွေ အလှူအတန်းတွေ ရှိတယ်ဆိုရင် "ခန့်ထုပ်"လို့ ခေါ်တဲ့ မုန့်ကို အမြဲ
ပါအောင် ထည့်ပါတယ်။ ဒီမုန့်ကြက်ဥကို ဖောက်ပြီးတော့ အကာနဲ့
အနှစ်တွေကိုရောပြီး ခလောက် ဂျုံမှုန့် နည်းနည်းထည့် ပြီးရင် ထပ်မွှေ
မပျစ်တပျစ်လေး ဖြစ် လာပြီဆိုမှ မီးဖိုပေါ်မှာ မီးအေးအေးနဲ့ တင်ထား
တဲ့ ဒယ်အိုးပြားပေါ်ကို ဇွန်းလေးနဲ့ အဝိုင်းပြားပြား ပါးပါးလေးလေး ဖြစ်
အောင် ထည့်လိုက်ပါတယ်။ မြင်အောင် ပြောရရင် မုန့်ပျားသလက် ရေ
ပါး လုပ်သလိုပေါ့။

မုန့်ကျက်ပြီး ဝါပြီဆိုမှ မုန့်ပေါ်မှာ အချိုကြိုက်ရင် သကြားနဲ့ အုန်း
သီးစိမ်းကို အမျှင်လေးတွေ ဖြစ်အောင် ခြစ်ထားတာကိုထည့် ဒါမှ
မဟုတ် အသားနဲ့ စားချင်တယ်ဆိုရင် အသားတုံး သေးသေးလေးရယ်
မွှေးအောင် မဆလာရယ် ကြက်သွန် အတုံးလေးတွေ လှီးပြီး မကျက်တ
ကျက် ဖြစ်အောင် ရောကြော်ထားတာကိုထည့်လို့ ဌာပနာလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီမုန့်လေးကို သုံးဒေါင့် ချွန်းချွန်းလေးနဲ့ လှတပတဖြစ်အောင် ခေါ
က်ပြီး ပုဂံပြားလေးထဲမှာ ထည့်ပါတယ်။ အချဉ်ရည်နဲ့ တို့ စားပါတယ်။
အရင်ကတော့ ကိုယ်လက်ဖြစ် မန်ကျည်းအချဉ်ရည် အခုတော့ နိုင်ငံခြား
က လာတဲ့ ငရုတ်ဆီပေါ့ဗျာ။

(ပြောရင်းနဲ့ တင် မျက်စေ့ထဲမြင်လို့ သွားရည်တောင် ကျချင်ချင် ဖြစ်
လာပါတယ်။)

ကျွန်တော်တို့ အိမ်တန်းလေးက တောင်ဘက်လှည့် မြောက်ဘက်
တန်း ကျွန်တော်တို့ အိမ်နောက်ကျောဘက်က ဝင်းကိုတော့ ထီးရိုးဝင်း
လို့ ခေါ်ပါတယ်။ 16လမ်း အရှေ့ဘက်ထိပ် အခုရွှေဘဲ နေရာကတော့ ကျ
န်တော့်ကစားဖော် "ကိုနိုင်"တို့ အိမ်ပါ။ သူတို့ အိမ်ရဲ့ အနောက်ဘက်က

စလို့ အိမ်ငါးလုံး ဆက်တိုက်က ကျွန်တော့်အမေတို့ အမျိုးတွေချည်းပါ
ဘဲ။ အမေတို့ အမျိုးတွေအိမ်က အားလုံး ပန်းဘဲလုပ်ငန်း လုပ်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ အိမ်တွေရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ပန်းဘဲလုပ်ဖို့ ကုန်ကြမ်း
ဖြစ်တဲ့ သံတိုသံစတွေက အပုံလိုက်ကြီး ဟီးဟီး ထနေတာပါ။ အဲဒီ သံပုံ
တွေက ကျွန်တော်တို့ တက်ဆော့ကြတဲ့ နေရာတွေပါ။ အဲဒီခေတ်က အ
ခုခေတ်လို့ မေးခိုင်ပိုးတွေ ဘာတွေလဲ သိလည်း မသိတော့ ကြောက်
လည်း မကြောက်ပါဘူး။

သံပြားရှုရင် လူကြီးတွေ မပြောဘဲ မန်ကျည်းရွက်ခူးလို့ အရည်ညှစ်
ထည့်ပြီး အုံထား လိုက်တာပါဘဲ။ လူကြီးတွေသိရင် မကစားရမှာ စိုးလို့
ပါ။

ဆော့ရင်းကစားရင်းနဲ့ ဘဲ အနာက ပျောက်သွားတာပါဘဲ။
ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွေမှာ မနက်စောစောကစလို့ ကြားရတာကတော့
ပန်းဘဲလုပ်တဲ့ အခါသုံးတဲ့ မီးဖိုကိုလေပေးတဲ့ ဖားဖိုကြီးတွေက ထွက်တဲ့
တရှူးရှူး အသံတွေရယ်၊ မီးရဲနေအောင် ဖုတ်ထားတဲ့ သံပြားတွေကို တူ
အကြီးကြီးတွေနဲ့ လွှဲလွှဲပြီး ထုလိုက်တဲ့ အခါ ပေတုံးရယ် သံတူရယ်
ကြားက မီးဖုတ်ထားတဲ့ သံပြားရယ် ထိခတ်မိလို့ ထွက်လာတဲ့ " တဒုန်း
ဒုန်း"အသံရယ်၊ ပုံပေါ်သွားတဲ့ သံထည်အကြမ်းကို ရေထဲ ထည့်လိုက်တဲ့
အခါ ရဲ့ခနဲ့ ထွက်လာတဲ့ အသံတွေက ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက
ကြားရတဲ့ ဂီတပါ။

အခုတော့ ဒီအလုပ်တွေ အားလုံး ရပ်ဆိုင်းသွားပါပြီ။ ထူးထူးခြား
ခြား အမျိုးထဲမှာ ပန်းဘဲမလုပ်တဲ့ အိမ်ကတော့ ကြီးကြီးညွန့်တို့ အိမ်ပါ။
ကြီးညွန့်တို့ က မုန့်ဦးနှောက်တို့ ငှက်ပျောထုပ်တို့ ပြန်ပေါင်းထုပ်တို့ မုန့်
ဖက်ထုပ် အစရှိတဲ့ မြန်မာမုန့်တွေ လုပ်ရောင်းပါတယ်။

(မုန့်ဖိုကထွက်စ ပူပူနွေးနွေး မုန့်ဖက်ထုပ်တို့ မုန့်ဦးနှောက်တို့ ကို နေ့လယ်ခင်းစားရတာ မမေ့နိုင်စရာပါဘဲ) ဒီတော့ ကျွန်တော် လမ်းစလျှောက်တတ်စ အရွယ်ကစလို့ ညနေ ညနေတိုင်း ကျုံးထဲကို ကြာဖက်ခူးဆင်းတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားနေကြပါ။

ကြီးညွန့်တို့ ရောင်းတဲ့ မုန့်တွေရယ် အိမ်နောက်ဘက် ဇွန်ရုံစံ ပယ်ရုံတွေကပွင့်တဲ့ ပန်းတွေကို ရောင်းတဲ့ အခါ ဒီကြာဖက်တွေနဲ့ ထုပ်ပေးတာကိုး။

ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ပြောရရင် ကြာဖက်ခူးတာက ကျွန်တော်တို့ တစ်မိသားစုထဲ မဟုတ်ပါဘူး။ အခု ရွှေဘဲစားတော်ဆက်တောင်ဘက် စက်ဘီးတွေ ဆိုင်ကယ်တွေထားတဲ့ နေရာလေးမှာ အရင်ကကင်းတဲလေး ရှိပါတယ်။

ကင်းတဲလေးရှေ့မှာ မနက်မနက်ဆိုရင် ပလာတာ အကြွပ်ကြော်တို့ ပူရီတို့ ကြက်ကြော်ရောင်းတဲ့ "လေးတင်မောင်"တို့ ကလည်း ကြာဖက်ခူးပါတယ်။ အနီးအနားက မုန့်ရောင်းတဲ့ ဈေးသည် လေးတွေလည်း လာခူး တတ်ကြပါတယ်။

ကြာပန်းပွင့်တဲ့ ရာသီမှာ ဆိုရင် ကျွန်တော့် အစ်မဝမ်းကွဲ " မမခင်သန်း"က ကြာလည်ဆွဲလေး လုပ်ပေးတတ်သလို ကြာခွက်ထဲက ကြာသီး လေးတွေကိုလည်း နှင်လို့ ကျွေးတတ်ပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကြာရွက်ခူးတဲ့ နေရာက(17လမ်းနဲ့ 16လမ်းကြား) လမ်း80ပေါ်မှာ အခုချိန်ထိ တွေ့နိုင်သေးတဲ့ ရေထဲကို ခါးကုန်းပြီး ရေသောက်ဆင်းနေတဲ့ ထနောင်းပင်ကြီး နားမှာ ပါ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ထနောင်းပင်ပျိုလေးပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကလေးပေါက်စ ဆိုတော့ တွက်ကြည့်ရင် သူက ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက

တော့ ကျုံးပတ်ပတ်လည်က မြေသားကန်ဘောင်နဲ့ ပါ။ ရေအပြည့်နဲ့ ကျုံးရယ်(နန်းမြို့ရိုး၊ ပြာသာဒ်၊ ယင်းတား၊ ပစ္စင်၊ ပြအိုး) အစုံအလင်ရှိတယ် ဆိုတဲ့ မြို့ဟောင်း လက်ရှိ အချိန်အထိ မြန်မာပြည်မှာ ရှေးကတည်း မူရင်းမပျက် ရှိတာကတော့ မန္တလေးမြို့ တစ်မြို့ထဲ ရှိပါတယ်။ ဒီမြို့က ကျွန်တော့်ထက် အသက် နှစ်တစ်ရာတိတိ ကြီးပါတယ်။

"အုတ်ကျစ်ကျော်အေး မန္တလေး"လို့ မြို့တည်နှစ်ကို အမှတ်အသား ပြုထားတဲ့ (မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၂၁)ခုနှစ်မှာ မန္တလေးကိုတော့ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးက တည်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ လက်ရှိအချိန်မှာ အသက် တစ်ရာငါးဆယ် ကျော်ပြီပေါ့နော်။ ကျုံးရဲ့ အတွင်းဘက်မှာ တော့ ခန့်မှန်းခြေ အလျားအနံ နှစ်မိုင်ခန့်ရှိတဲ့ လေးထောင့်စပ်စပ် အုတ်ရိုးနီနီ နဲ့ အင်မတန်မှ ခန့်ညားတဲ့ မြို့ရိုးကြီးက မတ်မတ်ရပ်လို့ နေပါတယ်။

တောင်မြောက် အရှည်လိုက် လဲလျောင်းနေတဲ့ အရှေ့ဘက် ကျုံးလမ်းမကြီးကတော့ (66)လမ်းပါ။ မြောက်ဘက် မန်းတောင်ခြေ 12လမ်းက စလိုက်တာ 26ဘီလမ်းမှာ ဆုံးပါတယ်။ အဲတော့ လမ်းအစအဆုံး 14ပြရှိပါတယ်။ ဒီလမ်းမကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက် အရပ်က "နန်းတော်ရှေ့"လို့ အမည်တွင် သပေါ့။

ဒီလမ်းမကြီးရဲ့ အလည်လောက်မှာ ရှိတဲ့ (19လမ်း)မှာ ကျုံးအတွင်းကို ဝင်တဲ့ နန်းရှေ့တံခါးပေါက်နဲ့ ကျုံးကိုကန့်လတ် ဖြတ်ထားတဲ့ တံတား ရှိပါတယ် ။

26ဘီလမ်းက ကျုံးရဲ့ တောင်ဘက် လမ်းမကြီးပါ။ တောင်ဘက် ကျုံးလမ်းကတော့ အရှေ့ဘက် 66လမ်းက စလိုက်တာ အနောက်ဘက် လမ်း 80မှာ ဆုံးပါတယ်။ သူလည်း 14ပြပါပဲ။ လမ်းအလယ်လောက် ဖြစ်တဲ့ 73 လမ်းမှာ မင်္ဂလာတံတား ရှိပါတယ်။

ဒီမင်္ဂလာ တံတားကနေ တောင်ဘက်တည့်တည့် သွားလို့ လမ်းဆုံး ကတော့ မန်းလေး တက္ကသိုလ်ကြီးပေါ့။ ဒီမင်္ဂလာ တံတားအပေါက်ရဲ့ အနောက်ဘက် ကပ်လျက်ကတော့ အင်မတန် နာမည်ကျော်ခဲ့တဲ့ "မန်း သီတာ ဥယျာဉ်"အစဖြစ်ပါတယ်။

ဒီဥယျာဉ်ကတော့ 26ဘီလမ်း မရောက်ခင် မတ္တရာမြို့ကို သွားဖို့ အတွက် နန်းတော်ထဲကို ဝင်တဲ့ မီးရထားသံလမ်း ရှိတဲ့ နေရာမှာ ဆုံးပါ တယ်။ 76လမ်းမှာ တော့ ခုံးတံတားလေးနဲ့ လှပတဲ့ မေတ္တာပေါင်းကူး တံ တား ရှိပါတယ်။

သံလမ်းနဲ့ ယှဉ်လျက် ကျုံးကို ဖြတ်ဆောက်ထားတဲ့ တတိယမြောက် တံတားဖြူလေး ရှိပါတယ်။ လမ်း80ကတော့ အနောက်ဘက် ကျုံးလမ်း ပေါ့။ သူကတော့ 26ဘီလမ်းက စပါတယ်။

22စီလမ်းမှာ အာဠဝီတံတား ရှိပါတယ်။ ဆက်သွားတော့ 19လမ်း ရောက်ရင် ရှေးကတည်းက ကျိုးနေတာကို ခုချိန်ထိ မပြင်တဲ့ စက်ရှင်တံ တား ရှိပါတယ်။

စက်ရှင်တံတားလို့ ခေါ်တွင် တာကတော့ တံတား အနောက်ထိပ်မှ စက်ရှင်တရား သူကြီးမင်းရဲ့ အိမ် ရှိလို့ ပါ။

စက်ရှင် တရားသူကြီးလို့ တွင် တာကတော့ ရာဇဝတ်သားကို သေဒဏ် ချမှတ်ပိုင်ခွင့် ရှိလို့ ပါတဲ့ ၊ ကျိုးအနောက်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ စက်ရှင် တံ တားကတော့ မင်္ဂလာမရှိသော ကိစ္စများ အတွက်သာ သုံးပါသတဲ့ ။ ဒါ ကြောင့်လည်း ရှေးကတည်းက ကျိုးနေတဲ့ တံတား ခုချိန်ထိ မပြင်တာ လို့ လည်း ထင်မိပါတယ်။

12လမ်းရောက်ရင် အနောက်ကျုံးလမ်း ဆုံးပါတယ်။ မြောက်ကျုံးလမ်း အစကတော့ 12လမ်း ဖြစ်ပါတယ်။ အရှေ့နဲ့ အနောက် အလျားလိုက်

ပေါ့။ လမ်း 80 မှာ စလို့ 66 လမ်းမှာ ဆုံးပြန်တော့ သူလည်း 14 ပြပါ။

လမ်းအလယ်လောက် 73 လမ်းနဲ့ တည့်တည့်လောက် မြောက်ဘက် ထွက်တဲ့ မတ္တရာ မိုးကုတ်လမ်းမှာ မြောက်တံခါးနဲ့ တံတားတစ်စင်း ရှိပါတယ်။

ပြန်တွက်ကြည့်ရင် နန်းတော် ပတ်ပတ်လည်မှာ ရှေးကတည်းက ဖောက်ခဲ့တဲ့ တံတား အရေအတွက်ကို တွက်ကြည့်မယ်ဆိုရင် အရှေ့ဘက်၊ တောင်ဘက်၊ မြောက်ဘက်တို့ မှာ ကျုံးကိုဖြတ်တဲ့ တံတားတစ်စင်းစီသာ ရှိပေမဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ထူးခြားစွာ တံတားနှစ်စင်း ရှိနေတာပါ။

ကျုံးပတ်ပတ်လည် လမ်းမရဲ့ နား ဘေးမှာ တော့ သက်တမ်းရင့် ကုက္ကိုပြင်ကြီးတွေရယ် သက်လတ် ထနောင်းပင်တွေရယ် ရေတမာလို့လည်း ခေါ်တယ်။ ပင်လို့ လည်း ခေါ်တဲ့ ပင်ပျိုတွေက ကျုံးရေပြင်ကို အေးမြတဲ့ အရိပ်တွေပေးဖို့ ကျုံးပတ်ပတ်လည်မှာ မတ်မတ် ရပ်ပေးနေကြပါတယ်။ ပူပြင်းတဲ့ နွေရာသီမှာ ဆိုရင် ဒီအပင်ကြီးတွေရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ခိုဝင် ဆော့ကစားရတာ အေးမြလှပါတယ်။ ကြိုးကြားကြိုးကြား ရှိနေတဲ့ ဗန္ဓာပင်တွေက အသီးတွေကို အုတ်ခဲနဲ့ ထုခွဲလို့ အထဲက ဖြူဖြူ ရှည်မျောမျော အဆံလေးတွေ စားရတာလည်း ဆိမ့်မှ ဆိမ့် ပါဘဲ။

နောက် နေပူတဲ့ နေ့လယ်ခင်းမှာ ဆိုရင် ကျုံးပတ်လည်မှာ ရှိနေတဲ့ ဒီသစ်ပင်ကြီးတွေက လမ်းကို အေးအောင်လည်း အရိပ်တွေပေးထားတော့ သွားစရာ လာစရာရှိရင် ကျုံးဘေးက သွားတော့ နေပူ သက်သာတာပေါ့။

ကျုံးအတွင်းက မြေသားကန်ပေါင်ပေါ်မှာ တော့ အဆိပ်ရှိတာကြောင့် ပါးစပ်ထဲကို မထည့်ဖို့ ခဏခဏမှာ တဲ့ ပန်းရောင် အပွင့်အဆုပ်

လိုက်ကြီးတွေ ပွင့်နေတဲ့ ပန်းပင်တွေ တန်းစီလို့ ပေါက်နေပါတယ်။

ကျုံးရဲ့ အပြတိုင်း အပြတိုင်းမှာ ကျုံးထဲကို ရေခပ်ဆင်းဖို့ အတွက် တံတား အသေးလေးတွေကို တစ်ပြကို တစ်ခု ထိုးပေးထားပါတယ်။ နောက် ကျုံးထဲမှာ ရေစစ်ကန်လေးတွေ ရှိပါတယ်။ ဒီရေစစ်ကန်လေး က တစ်ဆင့် သန့်စင်အောင် စစ်ထားတဲ့ ကျုံးရေတွေက တစ်ပြမှာ တစ် ကန်သွယ်တန်းလို့ ဖောက်ထားတဲ့ ရေကန်လေးတွေထဲကို ရောက်သွား ပါတယ်။

ရှေးက ကျုံးပတ်ပတ်လည်မှာ နေထိုင်တဲ့ မန္တလေးသူ မန္တသားအား လုံး ကျုံးရေကိုသာ သုံးစွဲကြပါတယ်။ သောက်လည်း သောက် ချိုးလဲချိုး ပေါ့။ ဒီတော့ ကျုံးရေ ဘယ်က ရလာတယ် ဆိုတာကလည်း စိတ်ဝင်စား စရာပါ။

မန်းလေးမြို့ရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ဆယ်တော်ကြီးကနေ ရန်ကင်း တောင်ရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ချောင်းကြီးထဲကို ရောက်လာပါတယ်။ အဲ ဒီ ချောင်းကြီးကနေပြီး ရန်ကင်း တောင်မြောက်ဘက်က ချောင်းလေး တွေနဲ့ ဆက်လို့ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် အခု 26ဘီလမ်းရဲ့ မြောက်ဘက် မှာ လမ်း60လောက်မှာ ရှိတဲ့ နန်းရှေ့ရေ စစ်ကန်ကြီးထဲကို ရောက်ပါတယ်။

အဲဒီ ရေစစ်ကန်ကြီးက တစ်ဆင့် မြောင်းလေးတွေသွယ်ပြီး ကျုံးထဲ ကို ရောက်လာပါတယ်။ (ကြုံလို့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်ဆိုရင် ဒီကျုံးထဲကို ဝင်လာတဲ့ အရှေ့ဘက်က မြောင်းလေးကို ငါးမျှားချိတ်ပုံစံ ဖော်လို့ အထ စိတ်ကလေးတွေနဲ့ ချောင်းကို ဖောက်ထားပါသတဲ့ ။ အမှန်ကတော့ နွံ တွေ နုန်းတွေ ကျုံးထဲကို မဝင်ခင် လမ်းမှာ တင် ကျန်နေရစ်အောင် လုပ် ထားတာပါ။

ဒါကို မသိတဲ့ လူက ရေဝင်တာ နှေးတယ်ဆိုပြီး အတည့် ဖောက်လိုက်တာ မကြာခင်မှာ ဘဲ အရှေ့ဖက်ကျိုးမှာ နန်းတွေပုံပြီး ပိတ်ကုန်ပါသတဲ့ ကြားဖူးတာလေး ပြောပြတာပါ။) ကျိုးထဲမှာ ဘာတွေ ရှိသလဲဆိုရင် အထင်ရှားဆုံးကတော့ ကြည်လင်နေတဲ့ ကျိုးရေထဲမှာ တွေ့နေရတဲ့ ရေမှော်ပင်တွေပါ။ လူကြီးတွေက ကျွန်တော်တို့ ကို ရေဆင်းကူးမှာ ဆိုတော့ ရေမှော်ပင်ထဲမှာ နွယ်ရှင်လို အပင်တွေ ရှိတယ်လို့ ကြောက်အောင် ခြောက်ခဲ့ကြပါတယ်။

နောက် တံတားပေါ်ကနေ ကြည့်လိုက်ရင် ရေကူးနေတဲ့ ဗိုက်ဖောင်းဖောင်းနဲ့ ငါးပူတင်းလေးတွေ အစွယ်လေးရှေ့ ထွက်နေတဲ့ ချွန်ချွန်ရှည်ရှည် ငါးဖောင် ရိုးလေးတွေကို မြင်နေရပါတယ်။ တစ်ခါ ကျွန်တော် ခပ်ငယ်ငယ်မှာ ကျိုးတောင်ဘက် မင်္ဂလာတံတား မရောက်ခင် 74 -75လမ်း ကြားက မက်သဒစ်ချပ်ချ် ကျောင်းရှေ့မှာ ငါးကြီးကြီး ပေါ်တယ်ဆိုလို့ တစ်မြို့လုံးကို အုတ်အော်သောင်းနင်းနဲ့ သွားသွား ကြည့်လိုက်ရတာ အမောပါ။ ဘယ်လောက် လူစည်သလဲဆိုရင် မုန့်ဈေးတန်းလေးတောင် ဖြစ်သွားတဲ့ အထိပါဘဲ။

ဒါပေမဲ့ ငါးကြီးကိုတော့ မမြင်လိုက်ရပါဘူး။ အကောင်ကြီးကြီး တစ်ကောင် ရေကူးသွားသလို ရေယက်တွေ ထသွားတာကိုပဲ မြင်ရပါတယ်။ ဟိုးရှေးကတည်းက မနက်ခင်းဆိုရင် ကျိုးဘေးမှာ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းယူလို့ လမ်းလျှောက်သူတွေ ရှိပါတယ်။ လမ်းလျှောက်လို့ အပြန်မှ မန်းလေးမြို့ရဲ့ မနက်ခင်း အစားအစာ တစ်ခုဖြစ်တဲ့ "နွားနို့ဟင်းနဲ့ မလိုင်"သောက်ပြီး ပြန်ရုံပါဘဲ။

"နွားနို့ဟင်း"ဆိုတာကတော့ ဆန်လှော်နဲ့ နွားနို့ကို မပျစ်မကျဲလေး ချက်ထားတဲ့ ဘိုဆန်ဆန်ပြောရင် နို့စွပ်ပြုတ်ပေါ့။ သူ့အထဲမှာ ပါတဲ့ နီရဲရဲ

ဆန်ဂျိုးလေးတွေကလည်း စားကောင်းသလို နွားနို့ဟင်းပေါ်မှာ မလိုင်ဖတ် ခပ်ပါးပါးလေး တင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အင်မတန်မှ စိမ့်ပြီး အင်အား ဖြစ်စေတဲ့ အာဟာရဖြစ်စေတဲ့ အစားအစာ တစ်ခုပါ။

ဒီပြင်မြို့တွေမှာ ရှိမရှိတော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ မန်းလေးရဲ့ အမှတ်အသား တစ်ခုတည်းမှာ ပါတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က လသာညများ ဆိုရင် ကျုံးဘေးမှာ ထိုင်လေ့ရှိပါတယ်။ လသာညများ ဆိုရင် ကြာပန်းပွင့်တွေက လရောင်အောက်မှာ အလှကြီးလှလို့ နေပါတယ်။

လရောင်ဖွေးဖွေးရယ် ကျုံးရေကိုဖြတ်ပြီး တိုက်လာတဲ့ လေအေးအေးထဲက မှော်နဲ့ သင်းသင်းလေးရယ် ကြာပန်း ရနံ့လေးရယ်က ကျွန်တော့် အတွေးထဲမှာ အခုထိ ခိုအောင်းနေသေးတဲ့ ခံစားမှုလေးပါ။ လရောင်လက်လက် အောက်မှာ မိုးကိုမျှော်နေတဲ့ ကြာပန်းလေးတွေ ကြာဖက်ပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ ရေစက်ကလေးတွေက ပုလဲ လုံးလေးတွေလို ငွေရည် လက်လက်ကလေး စိုတောက်လို့ ဒီလောက်လှတဲ့ မြင်ကွင်းလေးကို မမေ့သေးတာတော့ အမှန်ပါဘဲ။

ဒါပေမဲ့ လောက သဘာဝအရ ဘာမှ အကုန်မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကျုံးတော်မှာ လည်း ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးတွေ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

လူကြီးတွေက ငယ်ငယ်က အမြဲမှာ ပါတယ် ကျုံးအော်တယ်ဆိုရင် ရေဆင်းမကူးဖို့ ရေစပ်နား မသွားဖို့ ပေါ့။ ကျုံးက တစ်နှစ် တစ်ကြိမ်တော့ "အော်"ပါသတဲ့ ။

ကျုံးအော်တယ် ဆိုတာကတော့ ...

အခန်း(၂)

မန်းလေးကလမ်းမ၊မန်းရာပြည့်ကွင်းနဲ့ ရွှေမန်းတောင်

မန်းလေး လမ်းတွေအကြောင်း ပြောမယ်ဆိုရင် အရင်ဆုံး လေးထောင့်စပ်စပ် မြို့ရိုးနီနီကြီးကို စိတ်ထဲမှာ ပုံဖော်ကြည့်လိုက်ပါ။

နန်းမြို့ရိုးကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက် အောင်တော်မူ ရပ်ကွက် ထိပ် 62လမ်းက မန်းလေးလမ်းရဲ့ အစဖြစ်ပါတယ်။ သူက မြောက်ဘက်ကနေ တောင်ဘက်ကို တည့်တည့်ကြီး ရှိနေတဲ့ လမ်းမကြီးပါ။ နန်းမြို့ရိုးရဲ့ မြောက်ဘက်အရပ်မှာ ရှိတဲ့ မန်းလေးတောင်ရဲ့ အရှေ့ဘက် ကုသိုလ်တော်ဘုရား အရှေ့ဘက်ကနေ အစပြုပါတယ်။

တောင်မြောက်တန်းနေတဲ့ ကန့်လန့်ဖြတ် လမ်းမကြီးတွေဟာ အရှေ့ဘက်ကနေ စလာလိုက်တာ အနောက်ဘက် ရောက်လေ လမ်းနံပါတ်က ကြီးကြီး လာလေ ဖြစ်ပါတယ်။ နန်းရှေ့ 62လမ်းက စတဲ့ လမ်းက သူ့အနောက်ဘက် အောင်တော်မူ ဘုရားလမ်းရောက်ရင် 63လမ်းဖြစ်ပါတယ် ။ (ဟိုအရင်ကတော့ 26ဘီလမ်းက အောင်တော်မူ 62လမ်းရောက်ရင် ရှေ့ဆက်သွားစရာ လမ်းပိတ်သွားပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကြားက နေ စက်ဘီးနဲ့ ခြေလျင်လောက်သာ ကောင်းကောင်း သွားရပါတယ်။ အခုတော့ လမ်းအသစ် ချဲ့ဖောက်လိုက် လမ်းမလွတ်တဲ့ ရပ်ကွက်တွေ ဖျက်သင့်တာ ဖျက်လို့ ယာဉ်ပျံ ရပ်ကွက်ထိ တောက်လျှောက် လမ်းပေါက်

သွားတာ အောင်ပင်လယ် ကန်ဘောင်ရိုးနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်သွားပါ တယ်)

အနောက်ဘက်ကို ဆက်ဆင်းလာလိုက်လို့ အရှေ့ ကျုံးလမ်းရောက် တော့ (66)လမ်း အနောက်ကျုံးလမ်း ရောက်တော့ လမ်း(80) ဈေးချိုနာ ရီစင် ရောက်တော့ (84)လမ်းပေါ့။ အနောက်ဘက်ဆင်းလေ လမ်း နံပါတ်က ကြီး လာလေပါ။

လမ်းကိုးဆယ်ကျော်ရင် မရမ်းခြံ ဆိပ်ကမ်းကိုရောက်လို့ ဆက်သွား ရင် မြစ်ကြီး ဧရာဝတီကို သွားခနဲ တွေ့ရမှာ ပါ။ ဒါက တောင်မြောက်တ န်းနေတဲ့ လမ်းပါ။ အရှေ့အနောက် တန်းနေတဲ့ လမ်းကတော့ နန်းတော် ကြီးရဲ့ မြောက်ဘက် အရပ် အရိပ်မထွက် ဘုရားဘက်ကနေ စပါတယ်။

သူကတော့ တောင်ဘက်ရောက်လေ လမ်းနံပါတ်က ကြီးသွားလေ ဖြစ်ပါတယ်။

မြောက်ကျုံးလမ်း ရောက်တော့ 12လမ်း နောက် စက်ရှင် တံတား ရောက်တော့ 19Dလမ်း၊ အာဠဝီ တံတားရောက်တော့ 22Cလမ်း၊ တောင် ကျုံးလမ်း ရောက်တော့ 26Bလမ်း တောင်ဘက် ဆက်သွားတော့ 35Aလမ်း၊ လမ်းအဆုံးက မြို့တောင်ဘက်ဖျားမှာ ရှိတဲ့ မဟာမြတ်မုနိ ဘု ရားရောက်ရင် 45လမ်း လမ်းအဆုံးပါပဲ။

ဒါကတော့မန်းလေးလမ်းရဲ့ ဖွဲ့တည်ပုံ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ မန်းလေးမြို့ က လေးထောင့်စပ်စပ် အချိုးညီညီ စတုရံပုံ ဖွဲ့တည်ထားတဲ့ မြို့ဖြစ်တဲ့ အတွက် လမ်းတိုင်း အပြတိုင်းဟာ အလျားအနံ ညီပါတယ်။

မန်းလေးအခေါ်က လမ်းတစ်လမ်းနဲ့ တစ်လမ်းအကြားကို တစ်ပြလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ထူးခြားတာကတော့ အရှေ့အနောက် သွားတဲ့ လမ်းမကြီး လေးလမ်းကိုသာ A B C D တပ်ခဲ့တာပါ။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ မန်း

လေးသူ့ မန်းလေးသားတွေက 35အလမ်း 26ဘီလမ်း 22စီလမ်း 19ဒီလမ်းလို့ ဆိုတဲ့ လမ်းလေးလမ်းက လွဲရင် ကျန်တဲ့ လမ်းတွေကို ဘယ်လို နာမည် ပေးထားထား နာမည်မခေါ်ဘူး လမ်းနံပါတ်ကိုသာ ပြောလေ့ ညွှန်းလေ့ရှိပါတယ်။

အာဇာနည်လမ်းလို့ ပဲ နာမည်ပေးပေး ဗိုလ်ချုပ်လမ်းလို့ ပဲ နာမည်ပေးပေး 26ဘီလမ်း 84လမ်းလို့ ဆိုပြီး လမ်းနံပါတ်နဲ့ သာ ပြောတတ်ပါတယ်။

အဲဒီလို မပြောဘဲ လမ်းနာမည် တပ်ပြောရင် အဲဒီလူက မန်းလေးသား မဟုတ်တာ သေချာပါတယ်။

နောက်ရပ်ကွက် နာမည်ကို ပြောကြတဲ့ အခါမှာ ရပ်ကွက်ကြီး နာမည်ဖြစ်တဲ့ ပြည်ကြီးတံခွန်တို့ အောင်မြေသာဇံတို့ ချမ်းမြသာစည်တို့ ဆိုတဲ့ ရပ်ကွက်ကြီး နာမည်ကို ထည့်ပြောခဲ့ပါတယ်။

ဘယ်မှာ နေလဲ မေးရင် ပြည်လုံးချမ်းသာ၊ တောင်ပုလင်းဝင်း၊ မေဃဂီရိ၊ ပြည်ကြီးကျက်သရေ၊ မောရဂီဝါ၊ နန်းရှေ့၊ အောင်တော်မူ၊ စိန်ပန်း၊ ဒေးဝန်း၊ ဘုန်းတော်တိုး၊ ဥပုသ်တော် အစရှိတဲ့ ရပ်ကွက်တွေကိုသာ ညွှန်းလေ့ရှိပါတယ်။

မန်းလေးမြို့ရဲ့ နန်းတော် ပတ်ပတ်လည်မှာ ရှိတဲ့ ရပ်ကွက်တွေက လေးထောင့်စပ်စပ် တစ်ပြ ပတ်လည်ထဲမှာ အလယ်ခေါင်က ဝင်းကြီးတစ်ဝင်း ရှိပါမယ်။ အဲဒီဝင်းကြီးကို အပြင်က အိမ်တွေနဲ့ ပိတ်လို့ ကာထားတာ များ ပါတယ်။

တချို့ဝင်းကြတော့ လေးဘက်လေးတန် ခိုးယိုပေါက်၊ တချို့ဝင်းကြတော့ တစ်ဖက်ပေါက် အမျိုးမျိုးပါဘဲ။ ကျွန်တော် ကြားဖူးသလို ပြောရရင် ဝင်းတွေက အရင်က နန်းတွင်း အမှုထမ်း အရာရှိကြီးတွေအတွက်

ဘုရင်က ပေးသနားတဲ့ အိမ်ပိုင်းကြီးပါ။

သူ့ပတ်ပတ်လည်မှာ ဒီအရာရှိကြီးရဲ့ အမှုတော်ထမ်းတွေရဲ့ အိမ်တွေက အပြင်ကနေ ဝင်းအတွင်းမှာ ရှိတဲ့ အိမ်တော်ကြီးကို ကာရံထားတာပါ။ ဘယ်မှာ နေလဲ မေးရင်လည်း ထီးရိုးဝင်း၊ မြင်းစာရေးကြီးဝင်း၊ ခုံတော်မင်းဝင်း၊ လေလာဝင်း၊ ဆင်ကျိုးဗလီဝင်း၊ ကသဲဝင်း၊ ရေနံသာဝင်း၊ ကသဲဝင်း၊ မောင်းထောင်ဝင်း၊ ရွှေတိုက်ဝင်း၊ ဦးဖိုးသာဝင်း အစရှိသည်ဖြင့် ပြောတတ်သလို ငပိတန်းလက်ျား၊ မလွန်ခဲလန်တန်း၊ ကွမ်းသီးတန်း၊ ပန်းဆိုးတန်း၊ ဆိုင်းတန်း၊ တရုတ်တန်း၊ အစရှိသဖြင့် ပြောတတ်ပြန်သလို၊ 84လမ်း 34-35ကြား၊ 25လမ်း 80-81ကြား၊ 41လမ်း 82-83ကြား၊ လမ်း30 84-85ကြားလို့ လည်း ညွှန်းတတ်ကြပါတယ်။ ဒါက မန်းလေးသားတွေ ဘယ်မှာ နေလဲလို့ မေးရင် ဖြေတတ်ပုံလေးကို ပြောပြတာပါနော်။

တစ်ညမှာ ပေါ့ လေကြီးမိုးကြီးလည်း မတိုက်ဘဲနဲ့ ကျိုးဘက်ကနေပြီး တဝေါဝေါနဲ့ အော်သံတွေ ကြားနေရပါတယ်။ အတော်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အသံကြီးပါ။ နောက်နှစ်ရက်လောက် အကြာမှာ ကျိုးထဲမှာ လူနှစ်ယောက်ပူးကြီး ရေနစ်လို့ သေပါတယ်။

ပထမတစ်ယောက်က ရေနစ်လို့ ဂူးဂူးဝါးဝါးနဲ့ မြုပ်လိုက်ပေါ်လိုက် ဖြစ်နေချိန် ပေတရာလမ်းပေါ် မောင်းလာတဲ့ မြင်းလှည်းဆရာက ဆင်းဆယ်ပါသတဲ့ ။ အဲဒီအခါကျတော့ ရေနစ်တဲ့ သူက ဇွတ်ဆွဲထားတာရယ် အောက်က ရေမှော်ပင်တွေက ရုန်းမရအောင် ညှိနေတော့ ကောင်းကောင်း ရေကူးလို့ မရအောင် ဆွဲထားသလို ဖြစ်နေပြီး လက်ပန်းကျပြီး ရေနစ်သွားတော့ နှစ်ယောက်လုံး သေသွားတာပေါ့။

အဲဒါက တစ်ကြိမ် ကျွန်တော်သိတာကို ပြောပြတာနော်။ နောက်

တစ်ကြိမ်ကတော့ မေတ္တာပေါင်းကူး တံတား ဆောက်ပြီးလို့ သိပ်မကြာ ခင်မှာ ပါတဲ့ ။ အဲဒီ တံတားပေါ်ကနေ လူတစ်ယောက် ခုန်ဆင်းပြီး သတ် သေ သွားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီရက် မတိုင်ခင် ရက်တွေက ကျုံးအော်သံကို ကြားနေရပါတယ်။ လေတိုက်တဲ့ အခါ အသံမြည်သလို ကျုံးရေပြင်ဘက်က တဝေါဝေါ မြည် နေတယ်ဆိုရင် လူကြီးတွေက ကျွန်တော်တို့ ကို ကျုံးဘေးကို ပေးမသွား တော့ပါဘူး။ ရေနစ်သေတယ် အသံ မကြားမခြင်းပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ကလေးဆိုတော့ သေမယ့်သူ မြန်မြန်သေပါ စေလို့ ဆုတောင်းကြပါတယ်။ ကလေးဆိုတော့ မကစားရတာက လွဲလို့ ဘာမှ သိပ်မသိဘူးကိုးဗျ။ တိုက်ဆိုင်တာဘဲဖြစ်ဖြစ် တကယ်ဘဲဖြစ်ဖြစ် ရှေးတုန်းကတော့ ကျုံးအော်ရင် လူစားတယ် လူသေတယ် အစောင့်လဲ တယ်လို့ အယူအဆ ရှိကြပါတယ်။

အခုလည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ကျုံးထဲမှာ လူ သေတာကို ကြားရပေမဲ့ ကျုံးနံဘေးမှာ မနေတော့တာ ဆယ်စုနှစ်တစ်စု ရှိသွားပြီဆိုတော့ ကျုံးအော်သေးလား လို့ တောင် မမေးမိတော့ပါဘူး။ မ နွှလေးက လွမ်းစရာအကြောင်း ပြောရင် "မန်းရာပြည့်ကွင်း"က စပြော ရမယ် ထင်ပါတယ်။

နာမည်ကျော် မန္တလေးတောင်ရဲ့ အနောက်ဘက်ခြမ်းမှာ ရှိတဲ့ ကွင်းပြင် ကျယ်ကြီးပါ။ "မန်းရာပြည့်ကွင်း"လို့ အမည်တွင် ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ မန်းလေး နှစ်တစ်ရာပြည့် ပွဲတော်ကြီးကို ဒီ ကွင်းကြီးထဲမှာ ခြိမ့်ခြိမ့်သဲသဲ ကျင်းပခဲ့ဘူးလို့ ပါဘဲ။ (အဲဒီမန်းရာပြည့်ပွဲ ကို အကြောင်းကြားလို့ "မန်းရာပြည့်ကြော်"ဆိုတဲ့ အိုလံပစ် စက်ဝိုင်းလို အပေါက်ဝိုင်းလေး ဖောက်ထားတဲ့ ဆီကြော်မုန့်လေး ပေါ်ထွက်ခဲ့ပါ

တယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက မန်းရာပြည့်ကြော် စာကလေးခွေလို့ မုန့်သည် အော်သံကြားရင် ခေါ်ဝယ်တာပါဘဲ)

အဲဒီပွဲကြီး ကျင်းပပြီးတဲ့ အချိန်ကစလို့ ဒီကွင်းကြီးထဲမှာ ကျောင်း သား အားကစားပွဲတော်၊ ပြည်ထောင်စု အလံတော် ညအိပ်ရပ်နားတဲ့ ပွဲတော်တွေကိုသာ မကဘဲ နောက်ပိုင်းမှာ စတိတ်ရှိုး ဂီတပွဲတွေပါ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျင်းပခဲ့ကြပါတယ်။ ကျန်တဲ့ အချိန်တွေမှာ တော့ မန်းလေးသူ၊ မန်းလေးသားများက အဲဒီကွင်းကြီးကို ကောင်းကောင်း အသုံးချပါတယ်။

မော်တော်ကား အမောင်းသင်ပါတယ်။ စက်ဘီးအစီး သင်ပါတယ်။ နောက် ကျွန်တော်တို့ အိမ်က ဆေးလိပ်ခုံထောင်တုန်းက အဲဒီကွင်းကြီး ထဲမှာ ဆေးရိုး လာလှော်ပါတယ်။ လူကြီးတွေက ဆေးရိုးလှော်နေလှန်း အအေးခံ၊ ကျွန်တော်တို့ ကလေးတစ်သိုက်က အရိပ်ကောင်းတဲ့ မန်ကျည်းပင်ရိပ်မှာ ဆော့ကြ၊ ဆာတယ်ဆိုရင် အပင်ပေါ်က မန်းကျီးသီး ကြက်ဆူ (မမှ ညှိတမှ ညှိ ယွမ်းပြင်းကို ပြောတာ)တွေကို ခဲနဲ့ ထု ဝါလုံး တွေနဲ့ ပုတ်ချပြီး စားကြနဲ့ အရမ်းပျော်စရာ ကောင်းပါတယ်။ (ပြောရင်း တောင် သွားရည် ကျလာသလိုပါဘဲ၊ မန်ကျည်းသီးဆိုလို့ ပါ)

မနက်က သွားလိုက်ကြတာ ထမင်းချိုင့်တွေနဲ့ တပျော်တပါး ညနေ နေချို့မှ အလုပ်တွေသိမ်း ချောင်းထဲမှာ ရေချိုးပြီးမှ အိမ်ပြန်ကြတာပါ။ မန်းရာပြည့်ကွင်းက မြောက်တံခါးပေါက်နဲ့ တည့်တည့် (တောင်ပြီး မတ္တ ရာ မိုးကုတ်)မြို့တွေကို သွားတဲ့ လမ်းရဲ့ အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာ ရှိပါတယ်။

မန်းရာပြည့်ကွင်းရဲ့ မြောက်ဘက်မှာ တော့ ရှေးက နာမည်ကျော်ခဲ့ တဲ့ မန်းလေးမြို့ရဲ့ အထင်ကရ နေရာမှာ ပါတဲ့ မြင်းပြိုင်ကွင်းပါ။ (အခု တော့ ဘောလုံးကွင်း ဖြစ်သွားပါပြီ။ မန်းရာပြည့်ကွင်းကြီးကတော့ တိရ

စွာန်ဥယျာဉ် ဖြစ်သွားပါတယ်။ အဲဒီလမ်းလေးကနေ မြောက်ဘက် ဆက်သွားရင် အခုအခါမှာ တော့ ရွှေမန်းတောင် ဂေါက်ကွင်းရှိပါမယ်။ ဂေါက်ကွင်းကို ကျော်သွားမယ်ဆိုရင် လမ်းအနောက်ဘက် ဘေးမှာ ကြီးမားခန့်ထည့်လှတဲ့ တိုင်းရင်းဆေးကျောင်းကြီး ရှိပါတယ်။)

ဆက်သွားလို့ လမ်းအကွေ့လေး ကျော်လိုက်ရင်တော့ နာမည်ကျော် ရွှေကျင်ကျောင်း ခေါ်တဲ့ ရွှေကျင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို ရောက်ပါမယ်။ မြောက်စူးစူးကို သွားမယ်ဆိုရင် နာမည်ကျော် မယ်ဥတောင် (ခ) သခင်မတောင်ဘက်ကို ရောက်ပါတယ်။ ဆက်သွားရင် မတ္တရာတို့ မိုးကုတ်တို့ ကို ရောက်သွားတဲ့ လမ်းပေါ့။

တကယ်လို့ များ ရွှေကျင်အရပ်ကို ရောက်တဲ့ အခါ မြောက်ဘက်ကို မသွားဘဲ အရှေ့ဘက်ကို ကွေ့သွားတဲ့ လမ်းလေးအတိုင်း ဆက်သွားမယ်ဆိုရင် မန်းလေးတောင်ကို အရှေ့ဘက်ကနေ ပတ်သွားတဲ့ လမ်းကလေးကို ရောက်သွားမှာ ပါ။ အဲဒီမန်းလေးတောင်ရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ တော့ ဘုန်းတော်တိုး၊ ဥပုသ်တော်ရပ်ကွက်၊ စစ်တပ်နယ်မြေနဲ့ ခွေးလေခွေးလွင့်တွေကို ထိန်းသိမ်းတဲ့ နေရာ။ ငလျင်တိုင်းထွာရေး စခန်းနဲ့ အုတ်စက် ရပ်ကွက်တွေ ရှိပါတယ်။

ဒီမန်းရာပြည့်ကွင်းရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ တော့ အရင်က ကလေးထောင်လို့ လည်း ခေါ်ဆိုးသွမ်းလူငယ်ကျောင်းလို့ နာမည်ဆိုးရတဲ့ လူငယ်ပြုပြင်ရေးစခန်း ရှိပါတယ်။ လူမှုဝန်ထမ်း ဦးစီးဌာနက ဦးစီးလို့ ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ အသက်မပြည့်သေးတဲ့ ကလေးများ ၊ လေလွင့်နေသော လူငယ်များကို ထိန်းသိမ်းလို့ အတတ်ပညာ သင်ပေးတဲ့ လေ့ကျင်းရေးစခန်းလေးပါ။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ပြောမရ ဆိုမရ လုပ်နေတယ်ဆိုရင် မိဘ

တွေက ဒီကျောင်းကို ပို့မယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်ရင် ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ အပထား တကယ် ကြောက်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒီကျောင်းကနေ ပြုပြင်ပေးလို့ အသိတရားရလို့ ကောင်းသွားခဲ့တဲ့ လူငယ်လေးတွေလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရပ်ထဲမှာ တော့ ဒီကျောင်းဟာ နာမည်ဆိုးတွင် တဲ့ ကျောင်းပါ။ ဒီကျောင်းရဲ့ အနောက်ဘက် ကပ်လျက်မှာ တော့ နာမည်ကျော် နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ခုံ ပိုင်ရှင် ဒေါ်ဦးလှူဒါန်းထားတဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကကမ္ဘာအေးစေတီနဲ့ ပုံစံတူတဲ့ နဂါးဒေါ်ဦးရိပ်သာ ရှိပါတယ်။

သူ့အနောက်ဘက်မှာ တော့ စတု ဘုမ္မိသာက ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့ တရားရိပ်သာ ရှိပါတယ်။ ဟိုအရင် 1977-80 ပတ်ဝန်းကျင် လောက်က ဒီကျောင်းထဲမှာ ဥပုသ်နေ့ဆိုရင် ဈေးတန်းလေးတစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ မြန်မာ့ရိုးရာ စားစရာဖြစ်တဲ့ မုန့်လုံးကြီးကြော်၊ စိန်ဖေကြီး၊ ရွှေထမင်း၊ မုန့်ဆပ်သွားဖူး၊ မုန့်ပေါင်း၊ ဌာပနာထုပ်၊ ပြန်ပေါင်းထုပ်၊ မုန့်ကျွဲသဲ၊ ကတိုးဝါကြော်၊ ပဲကပ်ကြော်၊ မုန့်လက်ကောက်၊ အထက်မီးအောက်မီး၊ မုန့်ရေပါး၊ မုန့်ပျားသလက် အဖြူ၊ မုန့်ပျားသလက် အနီ၊ မုန့်လက်ဆောင်း နန်းကထိ၊ မုန့်ဦးနှောက်၊ မုန့်ကြာစေ့၊ မုန့်ပဲဆုပ် အစရှိတဲ့ မြန်မာမုန့်အစုံ ဝယ်စားနိုင်ပါတယ်။

ဆရာတော်ဘုရားကလည်း ဒီမြန်မာမုန့်လေးတွေကို မတိမ်ကောအောင် ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဈေးရောင်းခွင့် ပြုတာပါ။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဆိုင်တွေများ လာ ရောင်းတာကလည်း မုန့်တင် မဟုတ်ဘူး ပစ္စည်းအစုံ သူ့ထက်ငါ တင်လာကြ၊ ခါတိုင်း မနက်ဈေးလေးကနေ တစ်နေကုန် ဈေးလို ဖြစ်လာတဲ့ အပြင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နေရာလှကြ ရန်ဖြစ်ကြဆိုတော့ ဆရာတော်ဘုရားက ဒီဈေးတန်းလေးကို

ခွင့်မပြုတော့တဲ့ အတွက် မြန်မာ့ မုန့်ဈေးတန်းလေးလည်း ပျောက်ကွယ် သွားပါတယ်။

မနက်မနက် မုန့်စားထွက်ရင် လမ်းထောင့်လေးတွေမှာ ရှမ်း ခေါက်ဆွဲ ဆိုင်လေးတွေချည်းဘဲ တွေ့နေရင် ညနေဘက်မှာ ကော်ပြန့်ကြော်နဲ့ ဝက်သားတုတ်ထိုး ဆိုင်တွေကိုပဲ တွေ့နေရင် စောစော က ပြောတဲ့ မြန်မာ့သရေစာ (အာဟာရလည်း ဖြစ် ဈေးလည်း ချိုသာတဲ့) အစားအစာလေးတွေ မန်းလေးကနေ ပျောက်ကွယ်သွားတာကို ပိုဝမ်း နည်း ပိုသတိရ ပိုလို့ လွမ်းပါတယ်။

ကျွန်တော် ပြောနေတဲ့ မန်းရာပြည့်ကွင်းကြီးက အခုတော့ တိရစ္ဆာန် ဥယျာဉ် အဖြစ် ပြောင်းလဲလို့ သွားပါပြီ။

ဒီလို တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတော့ မန်းလေးမြို့မှာ လူအများ အတွက် ပွဲလမ်းသဘင် ခင်းကျင်းဖို့ အတွက် ကျယ်ပြန့်သော နေရာတစ်ခု ပျောက်ဆုံး သွားပါတယ်။ မန်းလေးမြို့ နှစ်တစ်ရာပြည့် ကျင်းပခဲ့တုန်းက အလွန်ကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပနိုင်ခဲ့တာ မမြင် မမီ လိုက်ပေမဲ့ သတင်းစာတွေ စာစောင်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဖော်ပြခဲ့ ရေးခဲ့တာတွေကို ဖတ်ရတဲ့ အခါမှာ သိခဲ့ရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ မကြာခင်က ပြည့်မြောက်ခဲ့တဲ့ နှစ်150 ပြည့်မှာ တော့ ဘယ် အကြောင်းရယ်ကြောင့် မသိဘူး စည်စည်ကားကား မရှိခဲ့တာတော့ အမှန်ပါဘဲ။ နေရာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် မရှိတဲ့ အခါ ဈေးပွဲတော်က မြင်းပြိုင် ကွင်းမှာ ပွဲလမ်းသဘင်တွေက ကျောက်တော်ကြီး ဘုရားရှေ့က ကွက် လပ်မှာ တစ်နေရာစီ ခွဲကျင်းပတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လာ စည်ကားပါ့မလဲ

။

ဒါပေမဲ့ ထည့်မတွက်ဘဲ နေလို့ မရတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကတော့ ခံ

စား ကြည့်ရှုစရာတွေ များ တဲ့ ခေတ်ကြီး ဖြစ်လာတဲ့ အတွက် အရင် ခေတ်က လူတွေလောက်တော့ ခုခေတ်လူတွေက ပွဲလမ်းသဘင် အပေါ် မှာ အာရုံမရှိတော့တာ အမှန်ပါဘဲ။

မန်းရာပြည့်ကွင်း နေရာကနေ ဆက်သွားမယ်ဆိုရင် မန်းလေးမြို့ရဲ့ အထင်ကရ မှတ်တိုင်ဖြစ်တဲ့ သုဓမ္မာ ဇရပ်တန်းကို တွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အလွန်ကြီးမားပြီး ခိုင်ခန့်တဲ့ သစ်လုံးများ နဲ့ တည်ဆောက်ထား တဲ့ နီညိုရောင် ဇရပ်ကြီးများကတော့ ရှေးက သာသာရေးနဲ့ ပတ်သက် တဲ့ စာမေးပွဲများ ကျင်းပရာနေရာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ သိရပါတယ်။

အရင်က ကျောက်တော်ကြီး ဘုရားပွဲ ကျင်းပတဲ့ အချိန်မှာ ရပ်ဝေး က လာတဲ့ ဧည့်သည် များ တည်းခိုဆောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခုခေတ် မှာ တော့ တစ်ခါတစ်ရံ စစ်တပ်များ တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာ တပ်ရင်းလိုက် ပြောင်းရွှေ့တဲ့ အခါများမှာ တပ်မတော်သားများ ခေတ္တ နားခိုရာအဖြစ် အသုံးပြုတတ် ပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်သည် အထိ မပျက်မစီး ရှိ နေသေးတဲ့ ဒီဇရပ်ကြီးတွေကို သမိုင်းဝင် တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်းများ အဖြစ် သတ်မှတ်လို့ တာရှည်ခံအောင် ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းသင့်ပါတယ်။

သုဓမ္မာဇ ရပ်တန်းကနေ ဆက်လျှောက်လို့ မြောက်ဘက်ကို ရောက် ရင် ငယ်ငယ်က သီချင်းလုပ်ဆိုပြီး အော်ခဲ့ရတဲ့ "မန္တလေးတောင် မြွေ ကြီးနှစ်ကောင် သွားကြည့်ရအောင်"တို့ "မန်းမြေတောင်ပေါ်မှာ လေ ပျော်စရာမို့ သွားကြစို့လေ" ဆိုတဲ့ မန်းလေး ဂုဏ်ဆောင် မန္တလေး တောင်ခြေ အောက်က အလွန် အချိုးအစား ကျနပြီး ကြီးမားလှတဲ့ ခြင်္သေ့ကြီး နှစ်ကောင်ရဲ့ ခြေရင်းကို ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က မိဘတွေနဲ့ နည်းနည်း အသက်ကြီးလာတော့ သူငယ်ချင်းနဲ့

၊ နောက် အရွယ်ရောက်တော့ ချစ်ရတဲ့ သူနဲ့ ဒီတောင်ပေါ်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

စတက်တက်ခြင်း ဘုရားလေးငါးဆူ အဆင့်ဆင့်ကို ကျော်ပြီးတယ်ဆိုတာနဲ့ ဗျာဒိတ်ပေး ရပ်တော်မူဘုရားကို ရောက်မယ်။ နောက် အလယ်ပစ္စယံ ရောက်ရင် ခဏနားမယ်၊ ရှုခင်းတွေ ကြည့်မယ် အမောပြေရင် အားစိုက်လို့ ဆက်တက်မယ်၊ ပြီးရင် စန္ဒာမုခိဘီလူးမ မိသားစု ကြေးရပ်ကလေးတွေ ထားတဲ့ နေရာကို ရောက်မယ်။

အဲဒီက လွန်ရင်တော့ မန်းလေး တောင်ပေါ်ကနေ မန်းလေး တစ်မြို့လုံးကို စီးပြီး အလှပဆုံးသော ရှုခင်းတွေကို ကြည့်ရှု ခံစားနိုင်တဲ့ အမြင့်ဆုံး ရင်ပြင်တော်ပေါ်ကို ရောက်ပါပြီ။ ငယ်ငယ်က ဒီစန္ဒာမုခိ ဘီလူးမ မိသားစုနားရောက်ရင် ကြောက်ပါတယ် အူယားစရာ အရပ်မွစိလေးတွေ ကိုးဗျ။

ကြီးလာတော့ ဒီနေရာကို ရောက်တာနဲ့ "ကြည်ညိုသဒ္ဒါပွား ရင်သား ဖြတ်ခါ လှူလေသည်" ဆိုတဲ့ သီချင်းစာသားကို ပြန်သတိရလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ဒီရင်သားဖြတ်လှူတော့ ရတဲ့ သူက ဘာလုပ်ရမှာ လဲလို့ တွေးမိတာ အခုထိကို အဖြေမရသေးပါ။

ဒီရင်ပြင်တော်ပေါ်ကနေ နွေမိုးဆောင်း ရှုခင်းအားလုံး တစ်မျိုးစီ လှကြပါတယ်။ တစ်မြို့လုံးကို စီးကြည့်ရင်း ဟိုနားကလေးက ဘာဒီနားလေးက ဘယ်နေရာဆိုတာ ပြောလို့ ငြင်းကြရတာလဲ အရသာ တစ်မျိုးပါ။

မြွေကြီးနှစ်ကောင်ကို ပွတ်သပ်ပြီး ဆုတောင်းရင် ပြည့်တယ်လို့ လူကြီးတွေက ပြောလို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆုတောင်းခဲ့ရတာလည်း အမောပါဘဲ။

မန်းလေးတောင် အနောက်ဘက်က ကြည့်ရင် မိုးတွင်းဆို ဟိုးဝေးဝေးက ဧရာဝတီ မြစ်မင်းရယ် ဖွဲ့ဝါးဝါး မင်းကွန်းဘုရားကြီးရယ် (နွေခါဆိုရင်မင်းကွန်းက ဘုရားကြီးကို ကောင်းကောင်း မြင်ရတတ်ပါတယ်) ရေကြီးတဲ့ အခါ မြင်နေရတဲ့ ရေပြင်ကျယ်ကြီးရယ်၊ မြောက်ဘက်ကို ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဟိုဝေးဝေးက သခင်မတောင် ဝိုးတဝါး၊ သူ့အောက်ခြေမှာက စိမ်းလိုက်ဝါလိုက် ရှိနေတဲ့ စပါးခင်းတွေ အရှေ့ဘက်ဆိုရင် ဘယ်မှာမှ မရှိတဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးဆုံး စာအုပ်တွေ ထားရှိတဲ့ ဂူလေးတွေရှိတဲ့ နေရာနဲ့ ခရေပင်တွေ ဝိုင်းနေတဲ့ ကုသိုလ်တော်ဘုရား၊ ဟိုးဝေးဝေးမှ ကရုဏ်းရိုးမ သူ့အောက်ခြေမှာ က ရန်ကင်းတောင်၊ သူ့အောက်ဘက်ကို ငုံ့ကြည့်ရင် အောင်ပင်လယ်က လယ်ကွင်းတွေ တောင်ဘက် ကြည့်မယ်ဆိုရင် နန်းတွင်းတစ်ခုလုံးနဲ့ ကျုံးတော်အပြင် နေသာတဲ့ နေ့ခင်းမှာ ဆိုရင် မဟာမြတ်မုနိ ကိန်းဝပ်တော်မူတဲ့ စေတီတော်က ရွှေအဆင်း ပြောင်ဝင်းဝင်းကိုတောင် ဝိုးတဝါး တွေ့နိုင်ပါသေးတယ်။

မန်းလေး တောင်ပေါ်ကနေ မြင်ရတဲ့ မန်းလေးတစ်ခွင် ရှုခင်းက နွေအလှ မိုးအလှ ဆောင်းအလှ တစ်မျိုးဆီ လှလို့ ကြည့်မဝနိုင်အောင်ပါပဲ။ စောင်းတန်း အုတ်လှေခါးတွေကနေပြီး ဒီမန်းလေး တောင်ပေါ်ကို တက်တိုင်း ရင်ထဲကို ရောက်လာတတ်တဲ့ စိတ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းလွန်းတဲ့ ခံစားမှုကတော့ ပြောပြဖို့ တော်တော် ခက်ပါတယ်။

မောတော့ မောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စောင်းတန်း တစ်လျှောက်လုံးမှာ ရှိနေပြီး ဆယ့်နှစ်ရာသီ ပွင့်တတ်တဲ့ စကားပန်း ဖြူဖြူလေးများက ပြန့်လွင့်လာတဲ့ ရနံ့လေးများ ရယ် တောပန်း တောင်ပန်းလေးတွေဆီက ရလာတတ်တဲ့ သစ်ပင် ရနံ့လေးတွေက စိတ်ကို ကြည်လင် အေးမြစေတာကတော့ အမှန်ပါဘဲ။

မန်းလေးတောင် အောက်ကို ဆင်းလာမယ်ဆိုရင် အရင်ဆုံး စတွေ့ရမှာကတော့ အထူးခြားဆုံး တစ်လုံးထဲသော စကျင်ကျောက်ကနေ ထုလုပ်ထားတဲ့ ဆင်းတုတော်ကြီး ကိန်းဝပ်တဲ့ "မဟာလောက မာရဇိန်" လို့ ဘွဲ့အမည်ရတဲ့ "ကျောက်တော်ကြီးဘုရား" အရှေ့ဘက်မှာ တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးဆုံး စာအုပ်တွေကို သိမ်းဆည်းထားတဲ့ "စန္ဒာမုနိဘုရား" ဒီဘုရားရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ တော့ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ ခရေပင်တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ "ကုသိုလ်တော်ဘုရား"တွေကို ဖူးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

။

ဒီကုသိုလ်တော် ဘုရားနဲ့ တည့်တည့် တောင်ဘက် အရပ်မှာ တော့ နာမည်ကျော် "ရွှေကျောင်းကြီး"နဲ့ နံရံလေးဘက်သာ ကျန်တော့တဲ့ "အတုမရှိကျောင်းတော်"ကို ရောက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ (အခုအချိန်မှာ တော့ အတုမရှိ ကျောင်းတော်ကတော့ အသစ်ပြန်လည် တည်ဆောက်ပြီးလို့ ရွှေရောင်အဆင်းနဲ့ ပြောင်ဝင်းလို့ နေပါပြီ။)

သီတင်းကျွတ်ကို ရောက်ပြီဆိုရင် ကျင်းပလေ့ရှိတဲ့ ကျောက်တော်ကြီး ဘုရားပွဲတော်ကို ရောက်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က နှင်းမှုန်မှုန်တွေကြားက သွားခဲ့ရတဲ့ ပွဲတော်ရက်များကို သတိရမိသလို ကျွန်တော် "ကိုပေါက်" ဖြစ်လာဖို့ အတွက် အစပြုခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးကလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်တဲ့ ။

ရှေးခေတ်က ကျောက်တော် ကြီးပွဲကို နွားလှည်းတွေနဲ့ တပျော်တစ်ပါး သွားကြပါသတဲ့ ။ အပျိုချောချောပါတဲ့ လှည်းနောက်ကနေပြီး ကိုကို ကာလသားတွေက အဲဒီခေတ်က စီးတော်ယာဉ် ဖြစ်တဲ့ ရလေး စက်ဘီးတွေနဲ့ နောက်က လိုက်ပါသတဲ့ ။

1957ခုနှစ်ရဲ့ သီတင်း ကျွတ်လပြည့်ညမှာ ကျရောက်တဲ့ ကျောက်

တော်ကြီး ဘုရားပွဲတော် တစ်ရက်မှာ မြောက်ပြင် 16လမ်းနေ ထွက်လာ တဲ့ လှည်းတန်းကြီး နောက်ကို 25လမ်း သူဌေးတန်းမှာ နေတဲ့ စက်ဘီးနဲ့ ကာလသား အုပ်စုတစ်စုက လိုက်လာတဲ့ အခါမှာ ...

"မလွမ်းစကောင်း လွမ်းစကောင်း "(ရှေးရှေးက မန္တလေးအပိုင်း) (၃၊ ဘုရားပွဲအလွမ်း)

"ငွေနှင်းမူရီ ထုံဝေစီ မြောက်လေဆော်သွေး အေးတဲ့ လရာသီ သမ ယခါဆီ" ဆိုတဲ့ သီချင်း စာသားလေးအတိုင်း ဝါလကင်းလွတ် သီတင်းကျွတ်လို့ ဆောင်းဥတု စပြီဆိုတာနဲ့ မန္တလေးမြို့ အနှံ့မှာ ရှိတဲ့ ရပ်ကွက်အားလုံး ဘုရားပွဲတွေ ကျင်းပကြဖို့ ပြင်ဆင်ကြတဲ့ အချိန်ပါပဲ။ သီတင်းကျွတ်ပြီ ဆိုတာနဲ့ "ဘုရားပွဲအစ သုံးဆူက အဆုံး ရတနာမဉ္ဇူ" ဆိုတဲ့ စာသားအတိုင်း ဘုရားပွဲတွေကို သူ့ရက်နဲ့ သူ အစဉ်အလိုက် အတိုင်း နှစ်စဉ် ကျင်းပကြပါတယ်။ စက်တင်ဘာလလယ် ရောက်ပြီ ဆို တာနဲ့ မန္တလေးမြို့ 82လမ်း(29-30) လမ်းကြားမှာ ရှိတဲ့ ဘုရားသုံးဆူ ဘု ရားရှေ့မှာ အိုးပုတ်သည် လေးတွေ စရောက် လာပါတော့တယ်။ ဒီအသ ည် လေးတွေ တွေ့ပြီဆိုရင် မန်းလေးမြို့မှာ ပွဲလမ်းသဘင်တွေ စတော့မ ယ် ဆိုတာကို အသိ ပေးလိုက်တာပါဘဲ။ ဒီအချိန်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ ဘုရားပွဲတကာ သွားမယ် အငြိမ့်ကြည့်မယ် ဇာတ်ကြည့်မယ် ရုပ်သေးပွဲ ကြည့်မယ်။ အသိမိတ်ဆွေ အိမ်တွေမှာ မုန့် လိုက်စားမယ် ဆိုတာတွေ လုပ်ဖို့ အသင့်ပြင်ကြ ပါတော့တယ်။ ဒီမန္တ လေးမြို့ ဘုရားပွဲတွေက မမေ့နိုင်စရာ ကျွန်တော့်ငယ်ဘဝနဲ့ အများကြီး ပတ်သက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့် အဖေရဲ့ မိဘများက ပန်းကန်တွေ စားပွဲခုံတွေကို ပြန်ငှားတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပါတယ်။ သာမန် အလှူအတန်းတွေက လာငှားတယ် ဆိုရင် ငှားခအတွက် အဖိုးအခကို သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကြေးနဲ့ ယူပါတယ်။ ရပ်ကွက် ဘုရားပွဲတွေက လာ

ငှားတယ်ဆိုရင် ဘုရားပွဲအတွက် လှူဒါန်းထားကြတဲ့ ဆွမ်းတော်ကြီးပွဲ
ရဲ့ တစ်ဝက်ကို ကျွန်တော်တို့ က ယူပါတယ်။ ဆွမ်းတော်ကြီးပွဲ ဆိုတာ
ကတော့ ဘုရားပွဲကျင်းပတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ နေထိုင်သူတွေက လှူဒါန်းဖို့
အတွက် မုန့်တွေ အသီးအနှံတွေ ဆွမ်းဟင်းတွေကို ဘုရားပွဲရက် မတိုင်
ခင် တစ်ရက်မှာ ဘုရားထဲကို လာပြီး ပို့ထားရပါတယ်။ လာပို့ထားကြတဲ့
ဆွမ်းတော်ပွဲတွေကို လှူဒါန်းတဲ့ လူတွေကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်ရအောင် ဘု
ရားပွဲကို လာကြည့်တဲ့ သူတွေ မြင်ရတွေ့ရအောင် ရည်ရွယ်လို့ ဘုရားကို
ကပ်လှူရင်း စားပွဲကြီးတွေပေါ်မှာ ခင်းကျင်းလို့ ပြထားပါတယ်။ တချို့
ကတော့ ဈေးကြီးပြီး ရှားပါးတယ်ဆိုတဲ့ နံသာပု ငှက်ပျောတို့ ရွှေနီ
ငှက်ပျောတို့ ကို အဖီးလှလှကြီးတွေကို လှူထားပါတယ်။ တချို့ကတော့
ဘဲဥကို ပြုတ်ပြီးတော့ လူအရပ်ပုံ ဆေးရောင်စုံခြယ်လို့ လှတပတလေး
ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီးတော့ လှူပါတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက အဲဒီဘဲဥလေး
များ ရလို့ ကတော့ မစားနိုင်မသောက်နိုင် တကိုင်ကိုင်နဲ့ အရမ်းကို မက်
မောခဲ့ရတာပါ။ တချို့ကြတော့လဲ ပုစွန်တုပ် အကြီးကြီးတွေကို လှူနေ
အောင်ပြင်ပြီး လှူထားတတ်ကြပါတယ်။ တချို့ကတော့လည်း ဝက်သား
သုံးထပ်သား ပေါင်သား အကြီးကြီးကို ကြော်ထားတာ တချို့က ကြက်
အကောင်လိုက် ဘဲအကောင်လိုက် ငါးအကြီးကြီး အကောင်လိုက် ကြော်
ထားတာတွေကို မြင်ရတဲ့ ကလေးတွေ သွားရည် ကျလောက်အောင်ကို
လှူထား တတ်ကြပါတယ်။ ဘာဘဲပြောပြော" အရပ်ဘုရားပွဲဟေ့"ဆို
တာနဲ့ သူများ ရပ်ကွက်ထက် မသာတောင် မနိမ့်အောင် လှလှပပဖြစ်
အောင် လှူကြတာ များ ပါတယ်။ ဒီဆွမ်းတော်ပွဲတွေကို ဘုရားပွဲတော်
ကျင်းပပြီးတဲ့ အခါမှာ လှူဒါန်းထားတဲ့ အထဲက မုန့်ပဲ သရေစာတွေ အ
သီးအနှံတွေကို ဆွမ်းတော်ပွဲကျ အဖြစ် သတ်မှတ်လို့ အန္တရာယ်ကင်း
အောင် အရပ်ထဲကကလေးတွေကို ဝေပါတယ်။ ကြိုတင်လို့ ဖယ်ထားတဲ့

လှူဖွယ်တွေကို ရပ်ကွက်က ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ကျောင်း
ကို ပို့လို့ လှူဒါန်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက ပန်းကန်တွေ စားပွဲ
တွေ ငှားထားတဲ့ ဘုရားပွဲကျင်းပတဲ့ ဆီကို ဘုရားပွဲ မပြီးခင် တစ်ရက်အ
လိုမှာ သွားပြီး ဆွမ်းတော်ကြီးပွဲကို စာရင်းခွဲပါတယ်။ အများအားဖြင့် အ
သီးအနှံတွေ မုန့်တွေကိုယူပြီး ဆွမ်းဟင်းကို မယူပါဘူး။ ဘုရားပွဲပြီးတဲ့
မနက်ရောက်တာနဲ့ မြင်းလှည်းတွေနဲ့ သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ က ငှား
ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေရယ် သူတို့ ငှားခအဖြစ် ပြန်ပေးလိုက်တဲ့ ဆွမ်းတော်
ကြီး ပွဲတွေရယ်ကို သွားသယ်ကြပါတယ်။ အဲဒီလို ရလာတဲ့ မုန့်တွေ အ
သီးအနှံတွေကို ထန်းခေါက်တောင်းတွေနဲ့ ထည့်လို့ တစ်ခါတစ်ခါသယ်
ရင် ရပ်ကွက်ကြီးရင် ကြီးသလို မြင်းလှည်း လေးငါးစီးတိုက် သယ်ရပါ
တယ်။ အိမ်ရောက်တာနဲ့ အဘွားက ဒါတွေကို ပြန်လှူဖို့ အတွက် ဒါက
တော့ ဘယ်ပို့မှာ ဟိုဟာကတော့ ဘယ်အတွက် ဒါကတော့ကလေးတွေ
ကို ဝေဖို့ ဆိုပြီး ခွဲတမ်းချ စီစဉ်ပါတော့တယ်။ အရပ်ထဲက ကလေးတွေ
ကို အိမ်ရှေ့မှာ တန်းစီခိုင်းပြီး လိမ္မော်သီး၊ သီးမွှေး ငှက်ပျောသီး၊ ကမ္မ
လာသီး စတာတွေကို ဝေပါတော့တယ်။ ဘယ်ကလေးလာလာ ဘယ်အ
ရပ်ကဖြစ်ဖြစ် အကုန်ဝေတာပါ။ နောက်မှ ဆွေမျိုးတွေအိမ်ကို ပို့ခိုင်းပါ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဘွားက ဒီပစ္စည်းငှားတဲ့ အလုပ်က စလုပ်
ကတည်းက ရည်ရွယ်ချက်က လှူချင်လို့ ပါ။ ဆွမ်းတော်ပွဲ အကျတွေကို
မင်းကွန်းလူအိုရုံ၊ မနော်ယမံ ကိုယ်ရေပြား ရောဂါသည် ဆေးရုံ၊ မိဘမဲ့
ကလေးကျောင်း သုံးကျောင်းကို တစ်လှည့်စီပို့လို့ လှူဒါန်းပါတယ်။ ဒီလို
သွားလို့ မုန့်တွေပို့ပြီဆိုတဲ့ နေ့ကျရင် ကျွန်တော်တို့ တစ်အိမ်သားလုံး
မြင်းလှည်းတွေနဲ့ လှူဖို့ အလှည့်ကျတဲ့ နေရာကို တပျော်တပါးကြီး သွား
ကြတာပါ။ ငယ်ငယ်က မင်းကွန်းလူအိုရုံကို မော်တော်လေးနဲ့ ဒီလှူဖွယ်
ပစ္စည်းတွေကို သွားပို့ရတာ ပျော်စရာပါ။ မော်တော်လေးက တအိအိ ဧ

ရာဝတီမြစ်ကြီးရဲ့ လှိုင်းလေးတွေကလည်း တအိအိ ပြန်တွေးရင် လွမ်းဖို့ ကောင်းပါတယ်။

ဒီကျောက်တော်ကြီး ဘုရား ပွဲမကျင်းပခင် 15ရက်လောက် အလိုက တည်းက ဘုရားပတ်ဝန်းကျင် မြေကွက်လပ်တွေမှာ ရုံသွင်းမယ့် ဇာတ် အဖွဲ့တွေအတွက် မင်းစင်တွေ ဇာတ်ရုံတွေ ဈေးသည် တွေအတွက် ဆိုင် ခန်းတွေကို စဆောက်ပါပြီ။ ဟိုးအဝေး အောက်ပြည်ကနေ လာရောင်း ကြတဲ့ "ဖျာသည်" "တွေကလည်း ဘုရားပွဲမတိုင်ခင် ကြိုတင်လို့ ရောက် လာပါပြီ။ ပြီးရင် လယ်သမားသုံး၊ တောင်သူသုံး ပစ္စည်းတွေ၊ သံထည်ပ ဖ္စည်းတွေ ရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေ ရောက်လာပါတယ်။ နောက်ပွဲတော်ရက် နဲ့ တော်တော်လေး ကပ် လာပြီ ဆိုတော့မှ ကလေးကစားစရာတွေ ရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေ မြန်မာဖြစ် ချည်ထည်တွေ ရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေ၊ "စာ ကလေးငှက်ပျောတို့ ရခိုင်ငှက်ပျောတို့ ငှက်ပျောချဉ်တို့ ကို ရောင်းတဲ့ ငှက်ပျောသီးသည် တွေ ရောက်လာပါတယ်။ သူ့နောက်မှာ မှ ဒီပြင် နတ် ပွဲတွေကနေ ကူးလာတဲ့ "ကရေကရာ"တို့ " စလူမုန့်(ခ) အညာသား ကျောကုန်း"မုန့်သည် တွေ ရောက်လာပါတယ်။ ဘုရားပွဲတော်ရက် ရောက်ပြီဆိုမှ ကလေးဘဝက မက်မက်မောမော စားခဲ့ရတဲ့ "မုန့်သိုင်းခြုံ" သည် တို့ "အကြော်ဆိုင်"တွေက အလျှိုလျှို ရောက်လာ တတ်ပါတယ်။ ဒီအ ကြော်ဆိုင်ဆိုလို့ သေးသေးမွှားမွှားတော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ ဆိုင်ခန်း အကြီးကြီးထဲမှာ မိုးဗြဲဒယ်လို ဒယ်အိုး အကြီးကြီးနဲ့ အကြော်မျိုးစုံကို ကြော် ပြီးဗန်းတွေထဲမှာ ထည့်ထားတာကိုက စားချင်စရာပါ။ ချထားလို က်တဲ့ စားပွဲခုံ ဝိုင်းလေးတွေကလည်း အများကြီး လက်သုတ်ပဝါ အရှည်ကြီးတွေကို တိုင်တွေမှာ ချည်ထားတာပါ။ အကြော်ပူပူနွေးနွေး ကောက်ညင်းပေါင်း ကောက်ညင်း ကျည်တောက်ကြော် အချဉ်ရည်နဲ့ ရေနွေးကြမ်းပူပူ တွဲဖက်လို့ စားခဲ့ရတာများ ပြန်စဉ်းစားတာနဲ့ မျက်စေ

ထဲမှာ ပွဲခင်းကြီးကို မြင်လာပါတယ်။

မန်းလေးသူ မန်းလေးသားတွေကလည်း သင်ဖြူးဖျာတွေ နှီးချောဖျာတွေကို ဒီပွဲတော်ကို ရောက်မှ သာဝယ်ကြပါတယ်။ တမင်စောင့်ပြီးမှ ဝယ်ကြတာပါ။ တချို့ကတော့လည်း ဘုရားပွဲတော်ရက် အတွင်းမှာ မဝယ်ဘဲ ပွဲတော်ကြီး ပြီးပြီဆိုမှ ဇွတ်ကို ဈေးဆစ်ပြီး ဝယ်ကြတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဟိုအရင်က မန္တလေးတောင် ရန်ကင်းတောင်တို့ ရဲ့ အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာ ရှိကြတဲ့ ရွာတွေမှာ နေထိုင်ကြသူတွေက တစ်နှစ်လုံးအတွက် လိုအပ်တဲ့ လယ်ယာလုပ်ငန်းသုံး ပစ္စည်းတွေ ကြာကြာ အထားခံတဲ့ စားသောက်ကုန် အခြောက်အခြမ်းတွေ၊ လူသုံးကုန် ပစ္စည်းတွေကို ဒီကျောက်တော်ကြီး ဘုရားပွဲကျမှ ဝယ်ကြပါသတဲ့ ။ အဲဒီဘက်တွေမှာ နေကြတဲ့ နယ်သူ နယ်သားတွေကလည်း ဒီကျောက်တော်ကြီး ဘုရားပွဲကို ဘယ်လို ဆင်နွှဲလိုက်မယ် ဆိုတာကို ကြိုတင်လို့ ပြင်ဆင် ထားကြပါသတဲ့ ။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး အလုပ် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ခဲ့ရသမျှကို ဒီပွဲတော်ကြီးကျမှ ဝယ်မယ် ခြမ်းမယ် သုံးမယ် အငြိမ့်တွေ ဇာတ်တွေ ကြည့်ကြမယ် ဆိုပြီး စိတ်ကူးတွေ ယဉ်ရုံမက သုံးစရာငွေပါ စုထားပါသတဲ့ ။ ပွဲတော်ကြီးပြီးလို့ ကိုယ့်နယ် ကိုယ်ပြန်ရောက်မှ ဒီပွဲတော်ကြီးအကြောင်းကို အတူသွားတဲ့ လူအချင်းချင်းလည်း ပြော မလိုက်ခဲ့တဲ့ သူကိုလည်း လွမ်းနေအောင် ပြောနဲ့ "ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်" ဇာတ်လမ်းခင်းကြပါသတဲ့ ။ ဒီတော့လည်း ကျောက်တော်ကြီး ပွဲတော်ကြီးက မန္တလေးမြို့သာ မကဘဲ ရွာနီးစပ်ချုပ် နယ်တွေ ရွာတွေနဲ့ ဆိုင်တဲ့ နယ်လုံးဆိုင်ရာ ပွဲတော်ကြီးဆိုတော့ စည်မှ စည်ပေါ့နော်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီပွဲတော်ရက် ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ သုဓမ္မာ ဇရပ်အားလုံး လူအပြည့်လှည်းဝိုင်းကြီးတွေ အပြည့် နေရာကွက်လပ် မှန်သမျှ ကိုယ်အစုနဲ့ ကိုယ်ချက်ပြုတ် စားသောက်နေကြတာ တပျော်တပါးကြီးပါ။ ညပိုင်းရောက်ရ

င်လည်း လှည်းဝိုင်း နံဘေးမှာ ပွဲမကြည့်ဘဲ အစောင့်ကျန်ခဲ့တဲ့ လူကြီး
တွေက မီးဖိုလေးပုံ မီးလေးလှုံလို့ နေကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တွေတုန်းက
ကျောက်တော်ကြီး ဘုရားပွဲ ရောက်တယ်ဆိုရင် ဆောင်းအအေးဓာတ်က
စလို့ ဝင် လာပြီလေ။ အမှန်က ကျောက်တော်ကြီး ဘုရားပွဲလို့ သာ အလွ
ယ် ပြောလိုက်တာပါ။ တကယ်တော့ ဒီဘုရားနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်နေ
တဲ့ "စန္ဒာမုနိ"နဲ့ "ကုသိုလ်တော် " ဘုရားပွဲတော်တွေကိုပါ
တစ်ဆက်တည်း ကျင်းပကြတာပါ။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်ကတော့ လူကြီးမိဘတွေနဲ့ ၊ ကျောင်းသားဘ
ဝ ရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ၊ အလုပ်ထဲ ရောက်တော့ လုပ်ဖော်ကို
င်ဖက်တွေနဲ့ တစ်နှစ်မှ မပျက်အောင် ဒီဘုရားပွဲကို ဆင်နွဲ့ ခဲ့ဖူးပါတယ်။
ကျုံးမြောက်ဘက် သုဓမ္မာ ဇရပ်တန်းနားမှာ စက်ဘီးအပ် မြောက်ကျုံး
အစကနေ ပွဲခင်းကြီးထဲကို စဝင်လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ဖျာသည် တွေ က
ရေကရာသည် တွေ ကလေးတွေအကြိုက် အရပ်ဆိုင်တွေကို ဖြတ်ပြီး ပွဲ
ခင်းထဲကို ရောက်ပါပြီ။

ဇာတ်ပွဲစဖို့ အချိန်စောသေးတယ်ဆိုရင် ကျောက်တော်ကြီး ဘုရားရဲ့
အရှေ့ဘက်က "စန္ဒာမုနိ"နဲ့ "ကုသိုလ်တော်" ကြားကွက်လပ်တွေမှာ သ
က်ဆိုင်ရာ ရပ်ကွက်တွေအလိုက် ဆောက်ထားကြတဲ့ ဧည့်ခံမဏ္ဍပ်တွေ
က တစ်ဆက်တည်း အရှည်ကြီးထဲကို ဝင်ပြီး မျောပါ သွားပါတော့တယ်
။ ဒီပွဲတော်ရက် မတိုင်မီ ကတည်းက ဧည့်ခံကြမယ့် သူတွေက ကိုယ့်အ
သိမိတ်ဆွေ မှန်သမျှကို လာဖို့ ဖိတ်ခေါ် ထားကြပြီးသားပါ။

မဏ္ဍပ်တွေကလည်း တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု အပြိုင်အဆိုင် ကျွေးကြ၊ လိုလေ
သေးမရှိ ဧည့်ခံကြတာပါ။ ကြာဇံဟင်း၊ ခနံထုပ်၊ ထိုးမုန့်၊ လက်ဖက်၊ လိ
မ္မော်သီး၊ သီးမွှေးငှက်ပျောသီး၊ ကမ္မလာသီး အစရှိတဲ့ ရာသီပေါ် အသီး

အနံ့တွေနဲ့ ဧည့်ခံကြပါတယ်။ မဏ္ဍပ်တိုင်းမှာ မပါမဖြစ် စားစရာက တော့ ဆီးဖြူသီး ဆားရေစိမ်နဲ့ ငပိကြော်ပါဘဲ။ အေးမြတဲ့ ရာသီဥတုနဲ့ အလွန်လိုက်ဖက်တဲ့ အစားအစာပါ။ ဆီးဖြူသီးလေးကို တကိုက်ကိုက် လိုက် ငပိကြော်လေးကို ကော်တဲ့ ပြီး စားလိုက် ရေနွေးပူပူလေးနဲ့ မျော့ချ သိပ်ကို အရသာရှိတဲ့ အစားအစာ ဆိုတာကိုတော့ စားဖူးတဲ့ သူတိုင်း သိလို့ အခုလောက်ဆိုရင်ကို စာဖတ်ရင်းနဲ့ သွားရည်ကျနေ လောက်ပါပြီ။

။

ဒီဘုရားပွဲတော် တစ်ရက် ညနေစောင်းလေး တစ်ခု 16လမ်းမှာ နေတဲ့ အပျိုတစ်သိုက်ကလည်း အပျိုခေါင်းတွေက ဦးဆောင်လို့ လှည်းယဉ်တွေနဲ့ ကျောက်တော်ကြီးပွဲကို ပွဲကြည့်ဖို့ အုပ်စုလိုက်ကြီး လာခဲ့ပါသတဲ့ ။ သူတို့ လှည်းတန်းကြီး နောက်ကို ပွဲတော်ကို စက်ဘီးနဲ့ လာကြတဲ့ ကာလသား တစ်သိုက်နဲ့ အနောက် ကျုံးထောင့်မှာ စပြီး ဆုံတယ် ဆိုကတည်းက စလိုက် နောက်လိုက် စကားတွေပြောလိုက် ချိတ်လိုက် စောင်းလိုက်နဲ့ တောက်လျှောက် လိုက်လာပါသတဲ့ ။ တစ်ခုသော လှည်းနောက်မြီးမှာ ခြေတွဲလောင်းချပြီး လိုက်လာတဲ့ အသားညိုညိုနဲ့ မိန်းကလေးကို လှည်းနောက်ကို အသားလတ်လတ် အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ လူတစ်ယောက်က စက်ဘီးနဲ့ ကပ်လိုက် လာပြီး တတွတ်တွတ် ပြောနေပါသတဲ့ ။ လှည်းပေါ်က ကောင်မလေးကလည်း ပါလာတဲ့ အဖော်တွေက ဝိုင်းစတော့ ရှက်နေပါသတဲ့ ။

သေချာများ ကပ်နားထောင်လိုက်ရင် အခုခေတ်က "ရဲလေးနဲ့ အစ္စဏီ" တို့ သီချင်းထဲကလို "ကောင်ကလေးက ကောင်မလေးကို ရည်းစား ဖြစ်ဖို့ ခွင့်တောင်းရင် ကောင်မလေးရဲ့ စိတ်မှာ ဘယ်လို ဖြစ်သွားမလဲ" ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးအတိုင်း ဖြစ်သွားမယ် ထင်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော် ကိုပေါက် လူပြည်ကို ရောက်လာဖို့ ဇာတ်လမ်းလေးရဲ့ အစပဲ

လို့ အမေရဲ့ အဒေါ် ကျွန်တော့်ကြီးကြီးက ကျွန်တော်တို့ ကို ပုံပြောသလို ပြောပြဖူးလို့ လည်း သိနေရတာပါ။

ဒီကျောက်တော်ကြီး ဘုရားပွဲ ပြီးသွားလို့ ကတော့ နယ်ကလာတဲ့ လူတွေ မပြောနဲ့ မန်းလေးသူ မန်းလေးသားတွေတောင် ညတိုင်း အိပ်ပျက်ခံပြီး ကြည့်ခဲ့ရတဲ့ ဇာတ်ပွဲက မင်းသားတွေရဲ့ ဆိုပုံ ငိုပုံကပုံ ချွဲနဲ့လို့ ပြောတဲ့ အသံလေးတွေကို တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားပြီး ခံစားရုံမကဘူး အဖော်တွေစုလို့ ပြန်ပြီး ပြောကြရတာ အမောပါဘဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ အဘွားက နားကြားပြင်းကပ်လာရင် "မင်းသားကဖြင့် သူ့အိမ်ပြန်ရောက်လို့ သူ့မိန်းမနဲ့ နောက်ကလေးတောင် မွေးတော့မယ် ညည်းတို့ က စားမြို့ပြန်မပြီးကြသေးဘူးလား"လို့ အငေါ်တူးပါသတဲ့ ။ ဒါပေမဲ့လည်း ပြောကြတာပါဘဲ။

အဲဒီခေတ်က ကြည့်ရှု ခံစားစရာကလည်း ရှားတာကိုး။ ရွှေမန်းတင်မောင်။ စိန်အောင်မင်း၊ စိန်မာဒင် ဟော သူတို့ အဖေတွေ ခေတ်ကို လွန်လာတော့ ညွန့်ဝင်း၊ ဝင်းဗိုလ်၊ ဆန်းဝင်း၊ ချမ်းသာ၊ ရဲစိန်၊ ညီဝင်းစိန်။ ပန်တျာကြည်လင်၊ နောက်တော့ မိုးဝင်း၊ မိုးမင်း မန်းလေးသိန်းဇော် ဘီအီးဒီအောင်သိုက်နဲ့ သားဇော်ဝင်းမောင် မျိုးဆက် တစ်ဆက်ပြီးတစ်ဆက် တစ်ခေတ်ပြီး တစ်ခေတ်ကပြခဲ့ကြ ပရိသတ်ကလည်း အားပေးခဲ့ကြပါတယ်။

မန်းလေးမြို့အကြောင်း ပြောမယ်ဆိုရင် ဘုရားပွဲ ဇာတ်နဲ့ အငြိမ့်တွေ စတိတ်ရှိုးတွေက မပါရင်မပြီးတဲ့ အကြောင်းတွေပါ။ မန်းလေးမြို့က ဘုရားပွဲတွေဆိုတာ တစ်ရပ်ကွက်နဲ့ တစ်ရပ်ကွက် အပြိုင်အဆိုင် သူ့ထက်ငါ သာအောင် အကြီးအကျယ်ကို ကျင်းပခဲ့ကြတာပါ။ အရပ်ထဲက ဦးဆောင်ဦးရွက် လုပ်နိုင်သူက လောဆော်လို့ အလှူငွေတွေကောက် ဇာ

တိတွေငှား မင်းစင် လက်မှတ်တွေကို ရောင်းနဲ့ ဘုရားပွဲမတိုင်ခင် လ ပေါင်းများစွာထဲက ကြိုတင်လို့ အပင်ပန်းခံ စီစဉ်ကြသလို ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားတွေကလည်း (ဘုရားပွဲကျရင်) ဆိုတဲ့ အတွေးလေးတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ကြီး ဆင်နွှဲဖို့ စုကြဆောင်းကြ ပြင်ဆင်ကြရတာပါ။ နောက် လူကြီး မိဘတွေကလည်း ဖိတ်ကြားထားတဲ့ အသိမိတ်ဆွေ မှန်သမျှကို ဘုရားပွဲရက်မှာ ဧည့်ခံဖို့ အတွက် တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ် မထပ်ရအောင် သူထက်ငါ သာအောင် ဧည့်ခံဖို့ ခေါင်းစားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ က လေးတုန်းက ဆော့ဖို့ ပွဲကြည့်ဖို့ အိမ်ပေါက်စေ့ မုန့်လိုက်စားဖို့ လူပျိုပေါက်လေးအရွယ် ရောက်လာတော့ တစ်နှစ်လုံး အိမ်တွင်းပုန်းနေတဲ့ ရွက်ပုံးသီး အပျိုချောလေးတွေကို ရှုစားဖို့ အားတွေ ခဲထားကြသလို၊ အပျိုကြီးမမ အပျိုလေး လှလှ တက်သစ်စတွေကလည်း ဘုရားပွဲရောက်ရင် ဘယ်လို အလန်းဇယားတွေ ဖွင့်မယ်ဆိုတာကို ကြံစည် နေကြပါတယ်။

သီတင်းကျွတ်လို့ ဘုရားပွဲရာသီ စပြီဆိုတာနဲ့ မန်းလေး တစ်မြို့လုံးက လှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ အသက်ဝင်နေ ပါတော့တယ်။ အရင်တုန်းက ဘုရားပွဲဆိုရင် မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟတွေက တစ်ရပ်ကွက်နဲ့ တစ်ရပ်ကွက် အပြန်အလှန်ဖိတ်လို့ သွားကြ စားကြတာ အင်မတန်မှ ချစ်စရာကောင်းသော ဓလေ့ထုံးစံလေးအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မန်းလေးသားတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ (ကြာဆံဟင်း) ဆိုတဲ့ အရာ ဝယ်စားစရာ မလိုတဲ့ အစားအစာအဖြစ် သတ်မှတ် ထားပါတယ်။ ဘုရားပွဲဆိုတာနဲ့ အိမ်တိုင်း နီးပါးလောက်က ကြာဆံဟင်းနဲ့ ဧည့်ခံတော့ အဝအပြ တီးကြတာကိုးဗျ။ နောက် ဒီဘုရားပွဲကနေမီပြီး ပေါ်လာတာလေး တစ်ခုကတော့ (ရန်ပုံငွေလက်မှတ်) ရောင်းတယ် ဆိုတာလေးပါ။ အရင်ကတော့ ဘုရားပွဲဆိုတာနဲ့ အသိမိတ်ဆွေ အိမ်လည်ပြီး ဝင်စားလိုက်ရုံပါဘဲ။ နောက်

က်ဘယ်သူ စထွင်လိုက်မှန်း မသိတဲ့ ရပ်ကွက် ရန်ပုံငွေ ဈေးရောင်းပွဲဆို တာကြီး ပေါ်လာပါတယ်။ ကူပွန်လက်မှတ် တစ်စောင်ကို တစ်ကျပ် နှစ် ကျပ် စသည် ဖြင့် တန်ဖိုးသတ်မှတ်လို့ ရောင်းပါတယ်။ နောက်ရန်ပုံငွေ လက်မှတ်ရောင်းထားတဲ့ ဆိုင်မှာ သွားပြီး လက်မှတ်ပြလို့ မုန့်စားပေါ့။ အစကတော့ ကိုယ်ဝယ်ချင်သလောက် ဝယ်ပေါ့ ခင်မင် သိကျွမ်းသူခြင်း လောက်ပဲ ရောင်းကြတာပါ။ နောက်ကျတော့ ဈေးချိုထဲက ဆိုင်တစ် ဆိုင် ဘယ်လောက်ဖိုး ဝယ်ရမယ်ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေနဲ့ ဇွတ်ကို ရောင်းပါတော့တယ်။ အဲလိုရာသီမျိုး ရောက်ရင် ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲ မှာ ရန်ပုံငွေ လက်မှတ်ကူပွန်တွေကို ဖွေးလို့ ပါ။ မသွားနိုင်ပေမဲ့လည်း ဝယ်ထားရတဲ့ သူတွေက သွားမယ့် သူတွေကို ပေးထားတာပါ။ ဒီအထဲက နေများ ကိုယ်အီနေတဲ့ ကောင်မလေးကများ ဘယ်ဆိုင်မှာ လုပ်အားပေး ဈေးရောင်းရမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရလို့ ကတော့ ဘုရားပွဲရက်အတွင်း နေ့တိုင်း သွားနိုင်အောင် အဲဒီဆိုင်က ကူပွန်တွေကို ရအောင်ရှာလို့ ဝယ်သင့်တာဝယ် လဲသင့်တာလဲလို့ ဖန်ရပါတော့တယ်။

မန်းလေးက ရပ်ကွက် ဘုရားပွဲတွေကတော့ နှစ်ရက် ဒါမှ မဟုတ် သုံးရက် ကျင်းပလေ့ ရှိပါတယ်။ မန်းလေးသူ မန်းလေးသားကတော့ ဆောင်းရောက်ရင် ဘုရားပွဲ၊ နွေရောက်တော့ သင်္ကြန် ရိုးရာမပျက် ဆင် နွဲ့ဖို့ အားခဲထားကြတာပါ။ ဘုရားနဲ့ နီးတဲ့ အရပ်က ဘုရားပွဲ၊ တချို့ ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံရှိတဲ့ အရပ်ကလည်း ဓမ္မာရုံကိုမီပြီး ဘုရားပွဲ ကျင်းပ တတ်ကြပါတယ်။ ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံတို့ ဘုရားတို့ မရှိတဲ့ အနီးအနား အရပ်တွေက ရှိတဲ့ အရပ်နဲ့ ပေါင်းလို့ ကျင်းပကြပါတယ်။ ဒီလို ကျင်းပ နေကြရင်းက တစ်ရပ်ကွက်နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်ပေါင်းလို့ ကျင်းပနေရင်းက တစ်ရပ်နဲ့ တစ်ရပ် တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း သူ့ဘက်ကိုယ်ဘက် အဆင်မပြေတာလေးတွေ ပေါ်လာကြပါတယ်။ ဒီဘက်ရပ်ကွက်က

ဒီအငြိမ့် ဒီဇာတ်ထည့်မယ်၊ ဟိုဘက်က ဒီပြင်ဇာတ် ထည့်မယ် ဒီအငြိမ့်ပဲ နှစ်တိုင်းငှားနေတာ ဒီကျောင်းကို မလှူဘူး၊ ဟိုကျောင်းကို လှူမယ်ဆို တာလေးတွေက စလို့ သဘော ကွဲလွဲလာတဲ့ အခါတွေ ရှိလာပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဘုရားနဲ့ ဝေးတဲ့ အရပ် ဓမ္မာရုံမရှိတဲ့ အရပ်တွေက သူတို့ ကို ယ်သူတို့ သိမ်ငယ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဘုရားတည်ဖို့ ဆိုတာကတော့ ခက်ခဲတဲ့ အလုပ်ပါ။ ဓမ္မာရုံဆောက်ဖို့ ကလည်း ငွေတတ်နိုင်တယ်ထား ရပ်ကွက်ထဲမှာ နေရာရှိပါမှ ကိုး။ အဲဒီအခါမှာ ကိုယ်အရပ်နဲ့ ကိုယ် သတ် သတ် လုပ်ချင်ကိုင်ချင် ဆောင်ရွက်ချင်တဲ့ သူတွေက ရှေးက ရှိပြီးသား ကို မွမ်းမံလို့ အကောင်အထည် ဖော်လိုက်တာကတော့ ...
